

vlastnicky povinné Emilii P-ové zatížena čekatelským právem, které jest posuzováti obdobně jako fideikomisární substituci ve prospěch jednoho z manželských dětí Jiřího a Marie P-ových, může býti nucené zřízení práva zástavního povoleno jen s omezením, že se vklad ten děje bez újmy jejich substitučních práv (rozh. č. 8015 a 11227 Sb. n. s.).

Čís. 16569.

Byl-li advokát zastupující stranu ve sporu suspendován (§§ 12 c) a 17 adv. disc. statutu), nelze mu s účinkem pro stranu doručiti soudní rozhodnutí. Suspense advokáta z výkonu advokacie má v zápětí, že nemůže třetí osoby zastupovati jako advokát. Jeho zatímní substitut, který mu byl ustanoven výborem advokátní komory, není oprávněn podávati opravné prostředky za stranu, kterou zastupoval suspendovaný advokát, nemá-li k tomu zvláštní plnou moc.

(Rozh. ze dne 15. prosince 1937, Rv I 1712/36.)

Srov. rozh. č. 14206, 12424, 11217 Sb. n. s.

Ve sporu o vydání stavebních plánů, kanalisačního projektu a místopisu domu č. p. 2018 v P. byl rozsudek odvolacího soudu doručen Dr. E. S-ovi, advokátu v P., ačkoliv byl v té době suspendován z výkonu advokacie a přesto, že v odvolacím řízení dala žalovaná procesní plnou moc Dr. Jindřichu N. a Dr. Viktoru G. Vyžádal proto soud rozsudek doručený Dr. E. S-ovi zpět a doručil jej dne 4. ledna 1936 Dr. Viktoru G-ovi, který poté podal dne 18. ledna 1936 proti onomu rozsudku dovolání.

Nejvyšší soud dovolání nevyhověl a uvedl v otázce v právní větě vytkené v

důvodech:

Žalobci v dovolací odpovědi vytýkají, že dovolání je opožděné. Výtkata není oprávněna. Žalovanou zastupoval v první stoličce Dr. E. S., advokát v P., na základě plné moci ze dne 8. května 1934 a ten také sepsal odvolací sdělení, v řízení odvolacím zastupovali ji advokáti Dr. Jindřich N. podle plné moci ze dne 31. srpna 1935 a Dr. Viktor G. podle plné moci ze dne 8. května 1935. Rozsudek odvolacího soudu byl doručen dne 21. prosince 1935 Dr. E. S-ovi, ale poněvadž byl v té době suspendován z výkonu advokacie, vyžádal soud od něho rozsudek zpět a doručil jej Dr. Viktoru G. dne 4. ledna 1936. Suspense advokáta z výkonu advokacie podle §§ 12 lit. c) a 17 disc. statutu má v zápětí, že nemůže třetí osoby zastupovati jako advokát, i když hledíc na ustanovení § 28 c. ř. s., dosud nebyl vymazán ze seznamu advokátů, může se sám zastupovati v advokátském sporu (rozh. č. 14206 Sb. n. s.).

Prozatímní substitut, který mu byl ustanoven výborem advokátní komory, není oprávněn podati jménem strany dovolání, neboť tato substituce nepropůjčuje zatímnímu substitutovi právo vyžadující podle § 1008 obč. zák. zvláštní plné moci (rozh. č. 11217 a 12424 Sb. n. s.). Nutno tedy v souzeném případě počítati lhůtu k podání dovolání teprve ode dne, kdy byl rozsudek odvolacího soudu doručen Dr. Viktoru G., tedy ode dne 4. ledna 1936, a bylo proto dovolání dne 18. ledna 1936 podáno včas.

Čís. 16570.

Vzdal-li se poškozený nároku na náhradu škody jen proti jednomu ze solidárně zavázaných škůdců (tak řečené subjektivní osvobození podle § 894 obč. zák.), nemá to vlivu ani na jeho nárok na náhradu celé škody proti druhému solidárně zavázanému škůdci, ani na postěžní právo druhého škůdce, nahradil-li škodu poškozenému.

(Rozh. ze dne 15. prosince 1937, Rv II 788/36.)

Žalobkyně se na žalované domáhá zaplacení 14.000 Kč s přísl. z důvodu náhrady škody, která jí vznikla dne 30. července 1933 při srážce automobilu patřícího žalovanému s automobilem Emilie Š., v němž žalobkyně tehdy jela. Po srážce prohlásila žalobkyně vůči Emilii Š., že na ní nebude z důvodu zranění nic požadovati a že nedopustí, aby jí z toho důvodu něco platila. Nižší soudy uznaly podle žaloby a odvolací soud uvedl v otázce, o níž tu jde, v důvodech: Podle §§ 3, odst. 4 a 8, zák. č. 162/1908 ř. z., má třetí osoba nárok na zákonné odpovědnosti proti oběma osobám odpovídajícím podle zákona za škodu. Podle této solidární obligace jest každý z nich odpověden z jiného právního důvodu, takže jde o dva samostatné závazky vedle sebe a jsou solidární jen potud, že závazek jednoho dlužníka zaniká, jakmile splnil druhý z nich svůj ze svého závazku vyvěrající dluh (srov. rozh. č. 12333 Sb. n. s.). Není proto prohlášení žalobkyně proti Emilii Š. rozhodující, ježto tím nebyl splněn její dluh a dluh žalovaného tudíž nezanikl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Nedůvodně vytýká dovolatel jako kusost řízení (§ 503 č. 2 c. ř. s.), že nebyly připuštěny důkazy o tom, že žalobkyně prohlásila vůči Emilii Š., že na ní nebude z důvodu automobilového úrazu ze dne 30. července 1933 požadovati žádnou náhradu a že nedopustí, aby vůbec Emilie Š. z důvodu tohoto úrazu následkem zranění žalobkyně něco platila.

Podle § 894 obč. zák. úleva nebo osvobození, které dostane jeden spoludlužník pro svoji osobu, neprospívá ostatním. Zda jde o osobní